

»Det er altsaa virkelig sandt! . . . Og det er med Eybert?«

»Derom har De ingen Ret til at spørge,« sagde hun, rejste sig langsomt og forlod ham.

I en let Svimmelhed gik hun op ad Trappen til Villaen. Inde i Havesalen sad Moderen med Aron Israels to smaa, tykke, gemytlige Søstre; de kaldte paa hende, men hun lod, som om hun ikke hørte det, og gik op paa sit Værelse. Saa snart hun her var kommen indenfor Døren, trak hun med en ubehersket Bevægelse den højre Handske af og trykkede Haandbagen mod sine Kinder for at fornemme, om de brændte. Hendes Bryst bølgede; Knæene sitrede under hende. Hun følte sig som lykkelig undsluppen en overhængende Fare. At dette skulde overgaa hende! . . . Hun skilte sig hurtig af ogsaa med den anden Handske og med sin Hat og kastede det altsammen hen paa Sengen med et Udtryk, som vilde hun befri sig for noget af sig selv med det samme. — Godt, at det nu var overstaaet, og at hun ikke skulde se ham mere! . . . Ganske udmattet sank hun ned i Lænestolen og trykkede Haanden fast mod sin venstre Side. Aa, denne vilde Hjertebanken! Hvor hun kendte den igen! Hvormange stormfulde Timer, hvormegen kummerfuld Lykke den kaldte tilbage i hendes Erindring!

Hun lukkede Øjnene og lod sig glide hen i en halvt drømmende Stemning. Hun fandt et